

Καλλιόπη Ζάχου

Το αλικοκούμπι

Η Καλλιόπη Ζάχου γεννήθηκε το 1974, μεγάλωσε στα Πιέρια Όρη και ονειρεύτηκε να συναντήσει τη θάλασσα.

Σπούδασε νοσηλευτική στο ΤΕΙ Ηρακλείου Κρήτης και εργάζεται σε νοσοκομείο.

Πιστεύει στο "δώρο" που φέρνει τους ανθρώπους πιο κοντά και δίνει νόημα στη ζωή, το "δώρο" της προσφοράς και της αλληλεγγύης.

Στον ελεύθερο χρόνο της ασχολείται κυρίως με τη μαγειρική, το γλέξιμο, τη ζωγραφική, τη μουσική, τη γιόγκα και τον εθελοντισμό.

Εδώ και κάποια χρόνια είχε την τύχη να συναντήσει τη θάλασσα που ονειρεύτηκε και ζει ευτυχισμένη με τον αγαπημένο της και τη γατούλα τους την Σκουλίτσα.

ΚΑΛΜΙΟΠΗ ΖΑΧΟΥ

Το αλικοκούμπι

Εικονογράφηση
Σοφία Σαριδάκη

Καλλιόπη Ζάχου, Το αλικοκούμπι
ISBN: 978-618-5040-53-6
Δεκέμβριος 2013

Εικονογράφηση:
Σοφία Σαριδάκη
sofia.saridaki@gmail.com

Επιμέλεια-Διορθώσεις, Σελιδοποίηση, Σύνθεση εξωφύλλου:
Κωνσταντίνα Χαρλαβάνη
k.charlavani@gmail.com

Εκδόσεις Σαίτα
Αθανασίου Διάκου 42, 652 01, Καβάλα
Τ.: 2510 831856
Κ.: 6977 070729
e-mail: info@saitapublications.gr
website: www.saitapublications.gr

Σημείωση: Η γραμματοσειρά που χρησιμοποιήσαμε είναι προσφορά του Aka-acid (www.aka-acid.com).

Άδεια Creative Commons
Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική
χρήση

Όχι Παράγωγα έργα 3.0 Ελλάδα

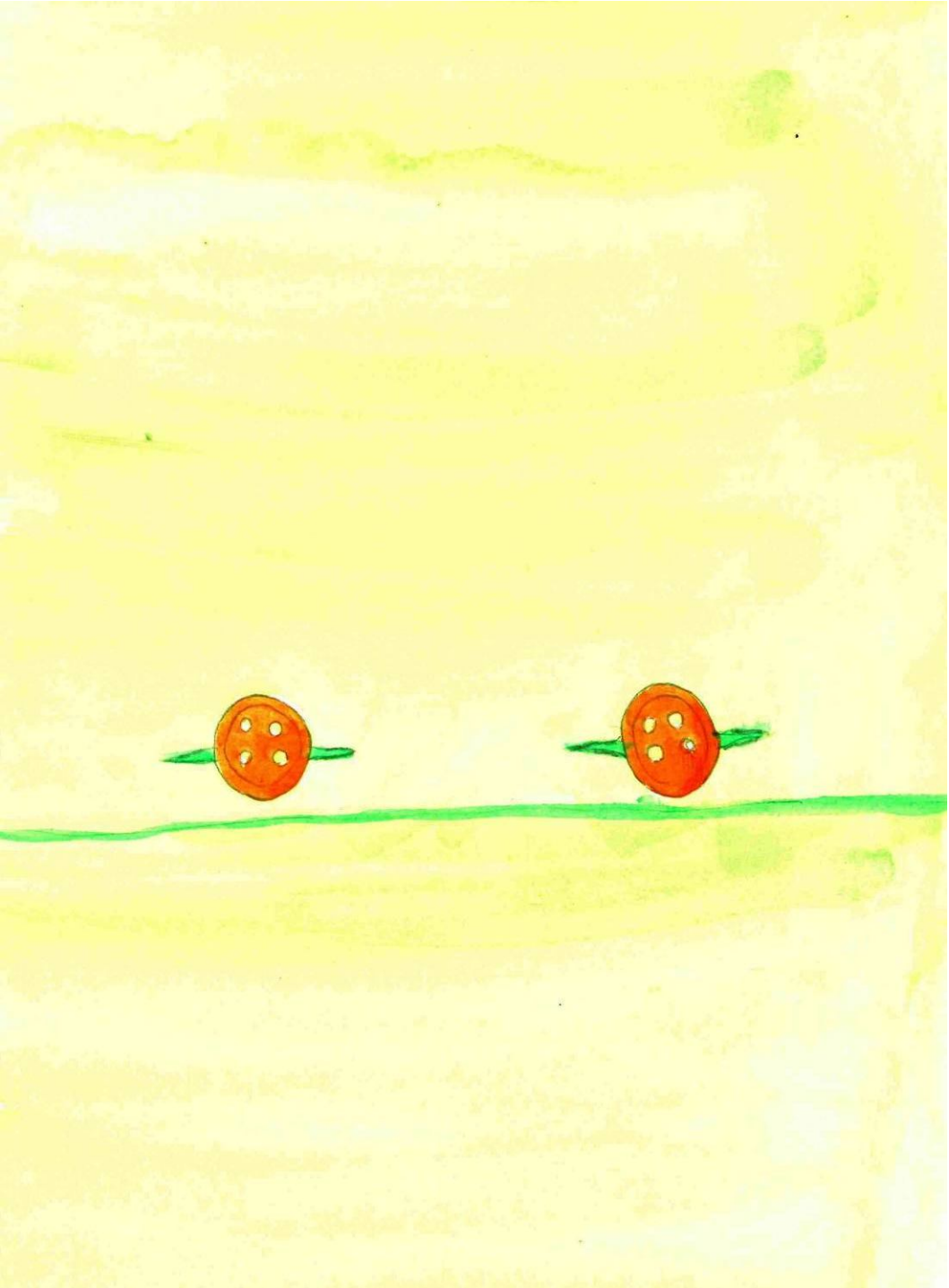
Με τη σύμφωνη γνώμη του συγγραφέα και του εκδότη, επιτρέπεται σε οποιονδήποτε αναγνώστη η αναπαραγωγή του έργου (ολική, μερική ή περιληπτική, με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο), η διανομή και η παρουσίαση στο κοινό υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις: αναφορά της πηγής προέλευσης, μη εμπορική χρήση του έργου. Επίσης, δεν μπορείτε να αλλοιώσετε, να τροποποιήσετε ή να δημιουργήσετε πάνω στο έργο αυτό.

Αναλυτικές πληροφορίες για τη συγκεκριμένη άδεια cc, διαβάστε στην ηλεκτρονική διεύθυνση:

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

Στη λατρεμένη μου Φάτσα
και στη Σκουλίτσα μας που
με γεμίζουν καλοσύνη και
ευτυχία.

"Να περπατάς δίπλα σ' εκείνα τα παιδιά που είναι διαφορετικά, να έχεις την τύχη να σου χαρίσουν τον γήουτο της ψυχής τους και της σοφίας τους και να γίνεις ο ήλιος που θα ζεστάνει τα φτερά τους για να πετάξουν ψηλά. Το ξέρεις ότι ένα σου χαμόγελο αρκεί για να το καταφέρουν".

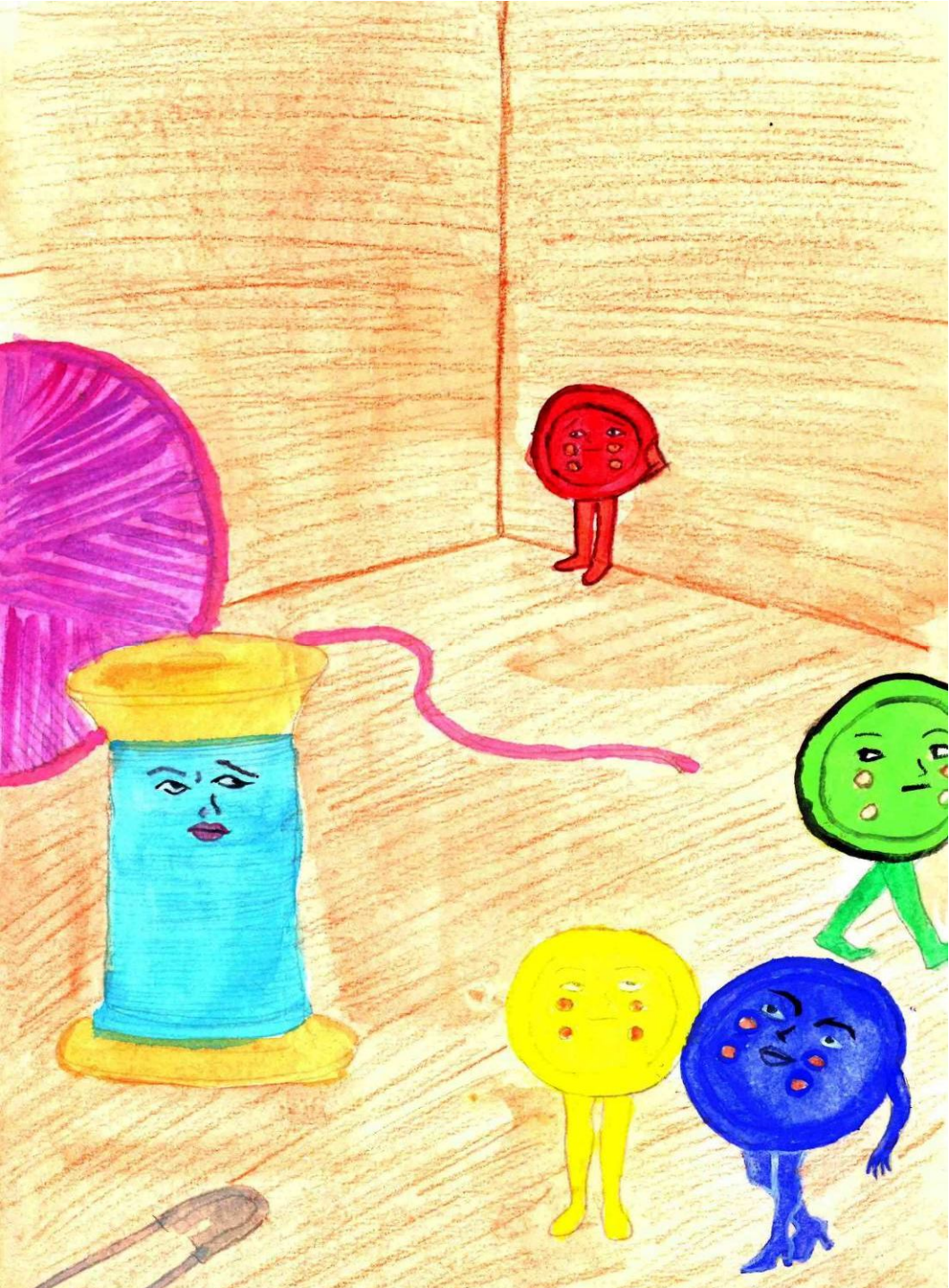

Ζούσε κάποτε, στο πρώτο συρτάρι ενός παλιού επίπλου, σ' ένα μικρό και όμορφο σπίτι, ένα μικροσκοπικό κόκκινο κουμπί! Ήταν μικρό όσο είναι το κουκούτσι ενός κερασιού και κατακόκκινο όπως τα ηλιοβασιλέματα του Αυγούστου.

Μέσα στο συρτάρι ζούσαν κι άλλα κουμπιά, ήταν μεγάλα, γυαλιστερά και σοβαρά, όπως επίσης ζούσαν κλωστές σε πολλά χρώματα και βελόνες σε διάφορα μεγέθη. Όλοι τους περιγελούσαν και κορόιδευαν το μικρό κόκκινο κουμπί και κανένας τους δεν το ήθελε για φίλο.

«Πώς είσαι έτσι;» του φώναζαν και γελοούσαν. «Είσαι μικρό, άσχημο και άχρηστο! Ποιος άνθρωπος θα σε διάλεγε για να στολήσεις έναν γιακά, μια φούστα ή ένα μανίκι; Και το χρώμα σου είναι το χρώμα της ντροπής! Και οι τρύπες σου είναι ανύπαρκτες, ίσα που διακρίνονται». «Είσαι ανεπιθύμητος μικρέ!» του έλεγαν κάθε τόσο με κακία. Και οι βελόνες του γυρνούσαν μουτρωμένες την γλάτη τους, γιατί καμιά τους δεν χωρούσε να περάσει από τις μικροσκοπικές του τρύπες.

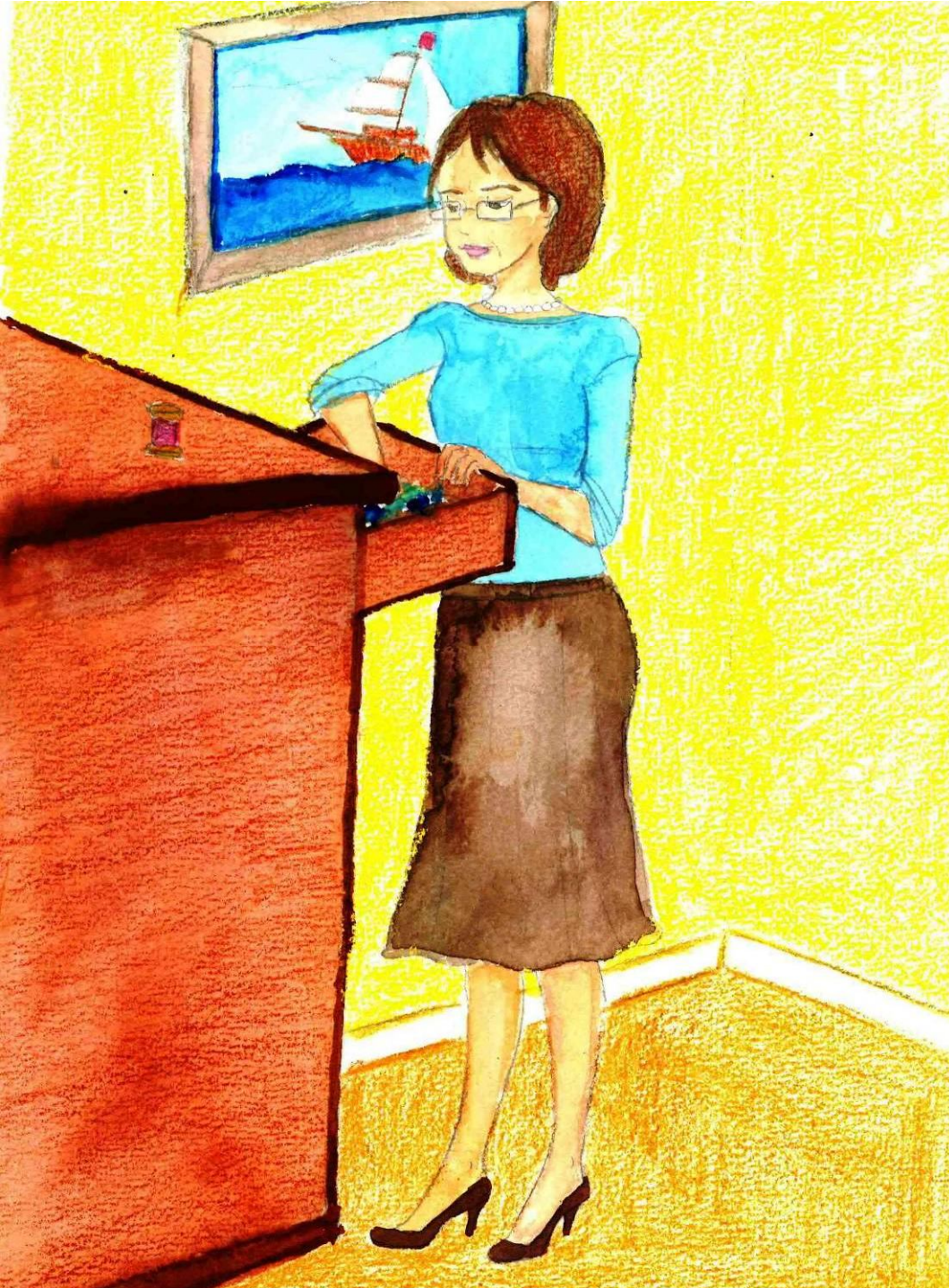
Το μικρό κουμπί, θλιμμένο καθώς ήταν, έμενε μονάχο του σε μια γωνίτσα του συρταριού και κάθε βράδυ ονειρευόταν τ' αδέρφια του, που σίγουρα θα στόλιζαν κάποιο όμορφο φόρεμα ή κάποιο πουκάμισο και θα ταξίδευαν στον κόσμο. Έτσι τους φανταζόταν και είχε την ελπίδα ότι κάποια μέρα θα ταξίδευε κι εκείνο.

Ξαφνικά, ένα πρωί, άνοιξε το συρτάρι η κυρία του σπιτιού, διάλεξε από το γνήθος ένα μεγάλο μαύρο κουμπί, κλωστή και βελόνα και άφησε μέσα ένα γέρικο, σπασμένο, ξύλινο κουμπί. Το άφησε απαλά, σαν να μην ήθελε να το γρήγώσει κι άλλο και μονάχα το κόκκινο κουμπάκι παρατήρησε στα μάτια της κυρίας, μια θλίψη, πριν να κλείσει το συρτάρι κι απομακρυνθεί.

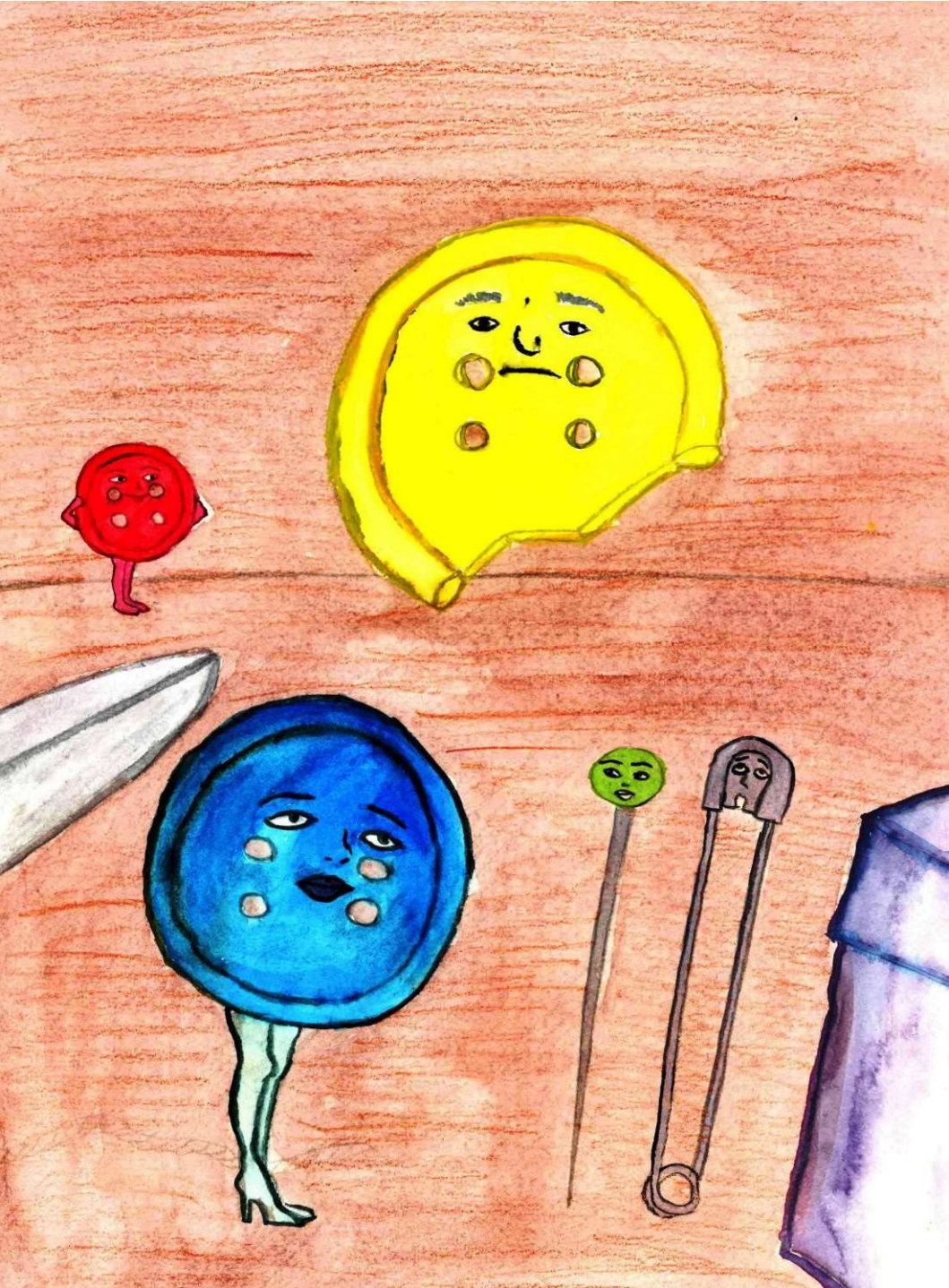
Όλοι τρόμαξαν με το παρουσιαστικό του ξύλινου κουμπιού, σκορπίστηκαν αμέσως και ψιθύριζαν μεταξύ τους με απορία και κακία για την ασχήμια του και για το μέγεθός του. Αναρωτιόντουσαν γιατί η κυρία δεν το πέταξε στα σκουπίδια μιας και θα της ήτανε πια σίγουρα άχρηστο, έτσι σπασμένο και γέρικο που ήταν.

Όμως το ξύλινο κουμπί ήταν εκείνο που στόλιζε για χρόνια τη σχολική σάκα του γιου της κυρίας, την οποία την είχε ράψει η ίδια και λίγες ημέρες πριν τελειώσουν οι εισαγωγικές του εξετάσεις για το Πανεπιστήμιο, πιάστηκε ένα πρωί η σάκα στην πόρτα του λεωφορείου καθώς κατέβαινε κι έτσι έσπασε το ξύλινο κουμπί. Ο νεαρός που αγαπούσε πολύ τη σάκα του και ιδιαίτερα το ξύλινο κουμπί, παρακάλεσε τη μητέρα του να μην το πετάξει αλλά να το κρατήσει για ενθύμιο των σχολικών του χρόνων. Γι' αυτό και η μητέρα του το φύλαξε με σκοπό σύντομα να το φτιάξει όπως ήταν παλιά και μ' αυτό να στολίσει το δώρο που του είχε υποσχεθεί εφόσον θα περνούσε τις εισαγωγικές εξετάσεις.

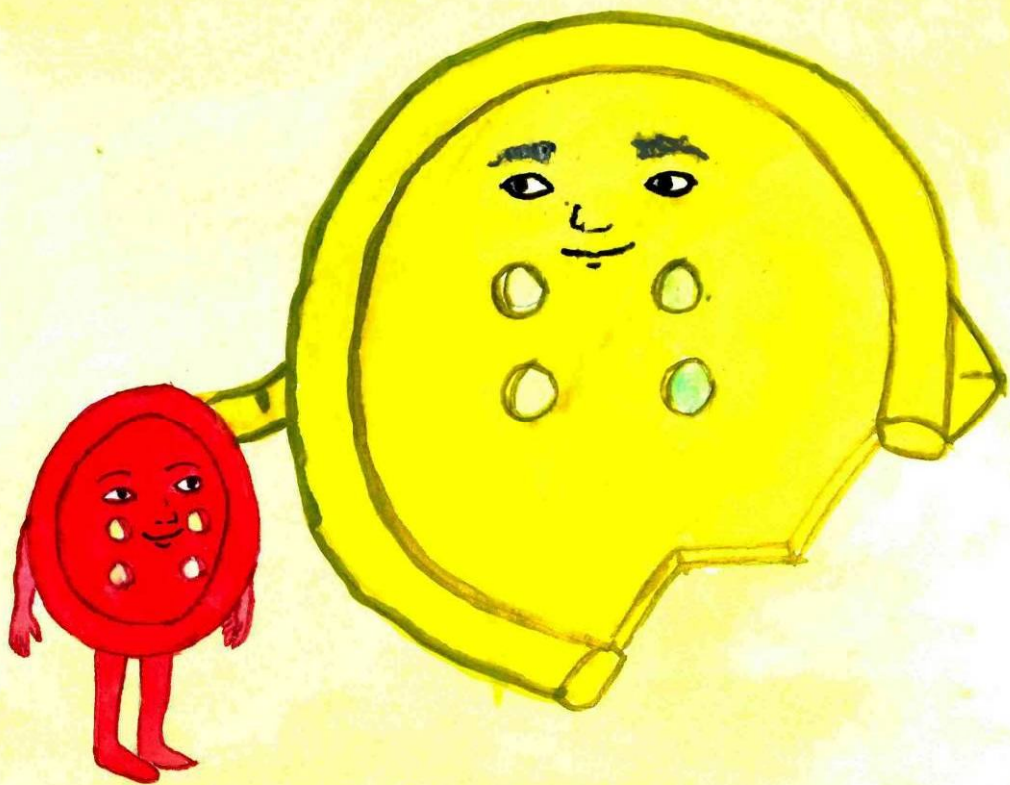
Το ξύλινο κουμπί, κουρασμένο κι αποκαμωμένο καθώς ήταν, κοίταξε γύρω του σιωπηλά και αφού εντόπισε τ' αγριεμένα βλέμματα των υπόλοιπων κουμπιών, γήθησε το κόκκινο κουμπί γιατί ήταν το μόνο που του χαμογελούσε με συμπάθεια. Έπειτα γύρισε ξανά προς τα υπόλοιπα κουμπιά, έβηξε δυνατά και με τη βραχνή και γέρικη του φωνή, τους είπε: «Δεν την περίμενα τέτοια υποδοχή από ομοίους μου. Μπορεί να είμαι γέρος και τραυματισμένος, άχρηστος πια, αλλά κανείς από εσάς δεν έχει τις δικές μου εμπειρίες. Είστε νέοι και δεν έχετε ταξιδέψει ακόμα κι ούτε μπορείτε να φανταστείτε πόσα έχουνε δει τα μάτια μου εκεί έξω. Με την κακή σας συμπεριφορά όμως, χάσατε την ευκαιρία να μάθετε από μένα κάποια πράγματα».

Ύστερα, σιώπησε ξανά. Όπως σιώπησαν κι όλοι οι άλλοι μέσα στο ξύλινο συρτάρι. Τα γυαλιστερά κουμπιά, οι κλωστές και οι βελόνες που πριν από λίγο γελούσαν και κοροΐδευαν, με σκυμμένα τα κεφάλια και ψιθυρίζοντας μεταξύ τους απομακρύνθηκαν προβληματισμένα... Κάποιος ανάμεσά τους είπε: «Μπορεί να έχει δικιο αυτός εδώ ο γέρος, μάλλον βιαστήκαμε να γελάσουμε μαζί του και να τον απορρίψουμε...». Κάποια συμφώνησαν μαζί του ενώ κάποιοι άλλοι κούνησαν απλά το κεφάλι τους. Το μόνο σίγουρο είναι πως εκείνη τη νύχτα δεν ακούστηκαν άλλα γέλια και κοροΐδιες.

Μονάχα το κόκκινο κουμπί ακουγόταν που μιλούσε και γελούσε για ώρες, γιατί ήταν χαρούμενο που απέκτησε επιτέλους έναν φίλο. Το ξύλινο κουμπί το άκουγε και το περιεργαζόταν με απορία για την εμφάνισή του αλλά και με συμπάθεια γιατί έδειχνε τόσο καλόκαρδο αλλά και χαρούμενο με τη συνάντησή τους. Του είπε μόνο κάποια στιγμή χαμηλόφωνα με τη βραχνή του φωνή: «Πόσο μικρούλης είσαι, όσο είναι το μέγεθος της μιας μου τρύπας τόσο είσαι όλος!» Για μια στιγμή μια θλίψη γλημμύρισε τα λαμπερά μάτια του κόκκινου κουμπιού και του ανέφερε για το πόσο αποκαρδιωτικά και άσχημα του φέρονταν όλοι εκεί λόγω του μεγέθους και του χρώματός του. Η θλίψη του όμως κράτησε λίγα λεπτά κι άρχισε ξανά να μιλάει και να γελάει γιατί τώρα ήταν χαρούμενο.

Το ξύλινο κουμπί σκέφτηκε καθώς το περιεργαζόταν: «Πόσο παράξενο και μικρό κουμπί που είναι, τι σκεφτόταν ο άνθρωπος που το κατασκεύασε; Άραγε πού θα μπορούσε να του χρησιμεύσει;» Πήγε να γελάσει καθώς σκεφτόταν όλα αυτά αλλά ντράπηκε γιατί εκείνος ήταν πια γέρος και σοφός κι έπρεπε να βρει τις απαντήσεις κι όχι να απομακρύνει από κοντά του τον μοναδικό του φίλο, προς το παρόν, μέσα σ' εκείνο το σκοτεινό ξύλινο συρτάρι. Το κοίταξε τρυφερά, το διέκοψε χαιδεύοντάς του το κεφάλι και του είπε: «Μικρό μου κόκκινο κουμπί, μπορεί να είσαι παράξενο έτσι μικρούλι που είσαι, όμως αυτό είναι που σε κάνει ιδιαίτερο και ξεχωριστό και το χρώμα σου, δεν είναι το χρώμα της ντροπής όπως σου είπαν, αλλά της Αγάπης».

Και πράγματι, είχαν δει πολλά τα μάτια του Ξύλινου κουμπιού στα ταξίδια του, όμως τόσο όμορφο και φωτεινό κόκκινο χρώμα σαν το χρώμα του μικρού μας κουμπιού, δεν είχε συναντήσει πουθενά. Το συμπάθησε πολύ το κόκκινο μικροσκοπικό κουμπί κι ένωσε ευγνωμοσύνη για τον καινούργιο του φίλο κι ας ήταν τόσο αταίριαστοι μεταξύ τους.

Από εκείνη την ημέρα έγιναν αχώριστοι. Το Ξύλινο κουμπί προστάτευε το μικρούλι σαν να ήταν παιδί του και μοιραζόταν μαζί του όλη του την αγάπη και τις ιστορίες του. Το κόκκινο κουμπί Ξυπνούσε πια κάθε μέρα χαρούμενο και το χρώμα του γινόταν όλο και πιο λαμπερό, γιατί ήταν ευτυχισμένο.

Τα υπόλοιπα κουμπιά, οι κλωστές και οι βελόνες έπαψαν πια να κοροϊδεύουν και να πειράζουν το μικρούλι και κατά βάθος το ζήλευαν αρκετά, γιατί εκείνοι από λάθος τους, δεν είχαν την ευκαιρία ν' ακούσουν όλες αυτές τις ιστορίες που του εξιστορούσε κάθε βράδυ πριν κοιμηθούν, το γέρικο Ξύλινο κουμπί.

Του έλεγε ιστορίες για τη θάλασσα και τον ουρανό, για πλοία και αεροπλάνα και τους σχηματισμούς που έφτιαχναν τα σύννεφα,

για κούνιες και τραμπάλες, για πολύχρωμα ζώα και φυτά, πουλιά και έντομα, για τη βροχή και τον ήλιο, για φυσική, ιστορία και μαθηματικά, για τον αέρα και τη μουσική, μιας και ο νεαρός λάτρευε τη σάκα του και την έπαιρνε μαζί του όπου κι αν πήγαινε.

Ήταν τόσο όμορφες οι ιστορίες που άκουγε το κόκκινο κουμπί και λαχταρούσε και το ίδιο να ζήσει ένα τέτοιο ταξίδι. Κι αναρωτιόταν: «Πόσο περίεργος αλλά και όμορφος αλήθεια είναι ο κόσμος εκεί έξω;».

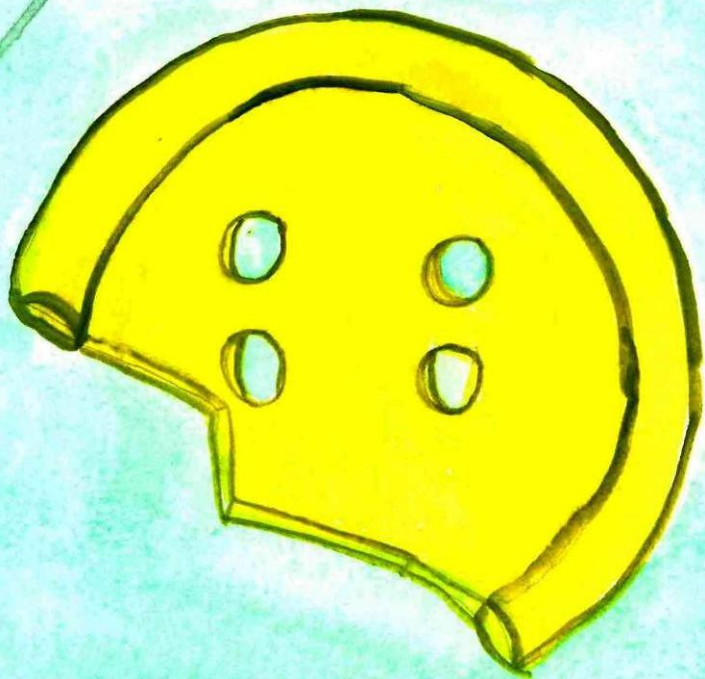
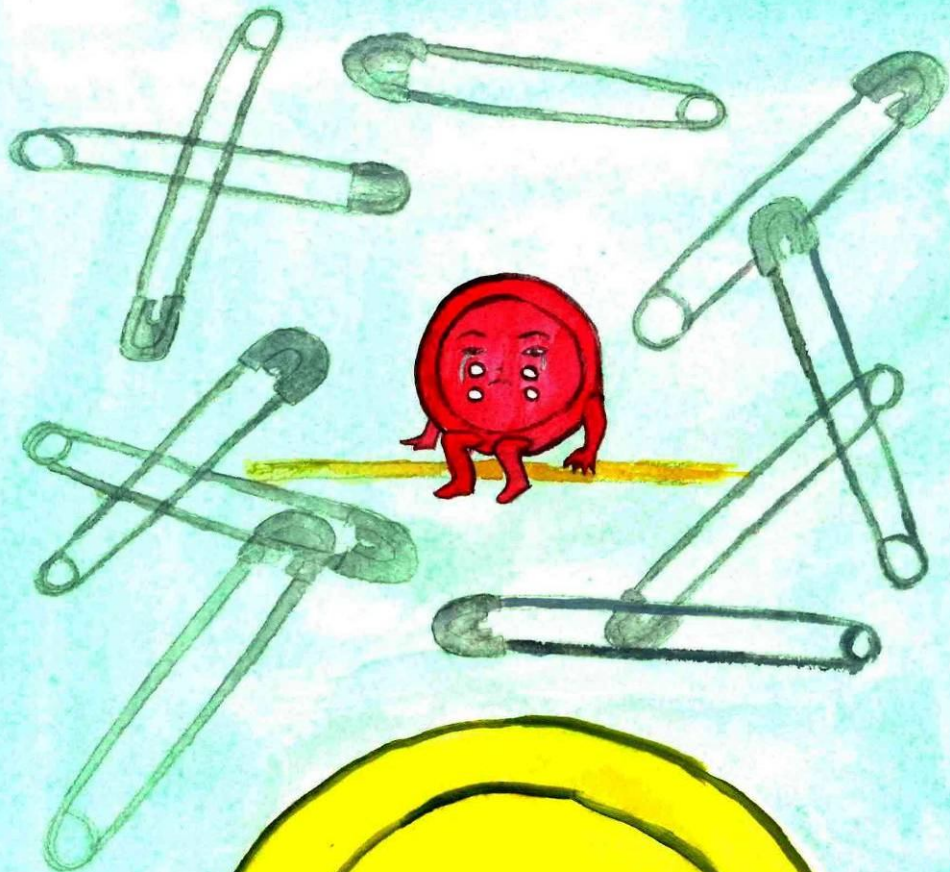
Ένα πρωί το ξύλινο κουμπί έχασε τον μικρό του φίλο. Ανησύχησε πολύ κι έσπασε τη σιωπή του ρωτώντας τους υπόλοιπους αν το είδε κανείς. Χωρίς πολλές κουβέντες και προς μεγάλη του έκπληξη, όλοι τους ξεκίνησαν να ψάχνουν για το μικρό κόκκινο κουμπί.

Λίγη ώρα αργότερα, το βρήκε μια βελόνα να κλαίει απαρηγόρητο μέσα σε ένα χάρτινο σακουλάκι με παραμάνες. Το ξύλινο κουμπί έτρεξε κοντά του, το αγκάλιασε και το ρώτησε τρυφερά τι του συμβαίνει. Εκείνο, χώθηκε στη γέριχη, ξύλινη αγκαλιά και με αναφιλητά του μίλησε για το παράπονό του: «Σκέφτομαι πως δεν θα δω ποτέ τον κόσμο όπως εσύ, όπως θα έχουν την ευκαιρία και τα υπόλοιπα κουμπιά να δουν. Εγώ είμαι καταδικασμένο να μείνω για πάντα εδώ κλεισμένο, γιατί είμαι μικρούλι και άχρηστο κουμπί. Δεν θα μου δοθεί ποτέ καμία ευκαιρία να ζήσω όσα έζησες εσύ...», έλεγε κλαίγοντας.

Τότε το ξύλινο κουμπί του σκούπισε τα δάκρυα, το χάιδεψε απαλά και του είπε: «Μην κλαις καλό μου κουμπάκι, κάτι έχω σκεφτεί εδώ και καιρό για σένα αλλά...θα χρειαστώ τη βοήθεια όλων εδώ μέσα και δεν ξέρω αν...» και πριν προλάβει να τελειώσει τη φράση του, τα υπόλοιπα κουμπιά, οι βελόνες και οι κλωστές που παρακολουθούσαν την κουβέντα τους συγκινημένοι, φώναξαν όλοι μαζί:

«ΝΑΙ! ΘΑ ΒΟΗΘΗΣΟΥΜΕ!

**ΘΑ ΚΑΝΟΥΜΕ Ο,ΤΙ ΜΑΣ ΠΕΙΣ ΓΙΑ ΝΑ ΤΑΞΙΔΕΨΕΙ ΤΟ
ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΟΥΜΠΑΚΙ!»**

Ξαφνικά σαν να έγινε ένα θαύμα! Εξελιχθηκε σε μέρα γιορτινή, ημέρα συμφιλίωσης και αλληλεγγύης! Ήταν όλοι χαρούμενοι και γελαστοί και περισσότερο απ' όλους, το μικρό μας κόκκινο κουμπί.

Όταν νύχτωσε, το Ξύλινο κουμπί τους κάλεσε όλους σε έκτακτη συνέλευση. Κανείς δεν απουσίαζε κι όλοι τους περίμεναν με αγωνία ν' ακούσουν το σχέδιο που είχε. Έβηξε δυνατά δυο φορές κι όλοι σιώπησαν.

«Ακούστε τι σκέφτηκα», είπε απαλά το Ξύλινο κουμπί. «Πριν να σπάσω και να με αντικαταστήσει η κυρία, άκουσα που έλεγε ένα πρωί στον νεαρό πως αν πετύχει στις εισαγωγικές εξετάσεις και μπει στο Πανεπιστήμιο, στη σχολή Αρχαιολογίας που επιθυμεί, θα του χαρίσει την παλιά της φωτογραφική μηχανή που είναι πολύ καλή και μεγάλης συναισθηματικής αξίας. Του είπε επίσης πως θα γιλέξει μια πολύ όμορφη θήκη για να την προστατεύει και για να την παίρνει πάντα μαζί του σε όλα του τα ταξίδια. Εχθές, όταν η κυρία άνοιξε το συρτάρι και πήρε μια βελόνα και τη λευκή κλωστή, άκουσα χαρούμενες φωνές στο σπίτι. Εσύ, λευκή κλωστή τι κατάλαβες όσο ήσουν έξω; Θέλεις να μας πεις;»

Η λευκή κλωστή βγήκε μπροστά καμαρωτή. «Ναι», είπε, «άκουσα πως ο νεαρός μπήκε στη σχολή Αρχαιολογίας και η κυρία έραβε με τη βοήθειά μας ένα κουμπί στο λευκό του πουκάμισο γιατί απόψε θα έβγαιναν όλοι μαζί έξω, για να

γιορτάσουν το χαρούμενο νέο. Μας ξέχασε αρκετή ώρα πάνω στο τραπέζι και την είδαμε να πλέκει μια πολύχρωμη θήκη. Θα είναι σίγουρα η θήκη για την οποία είπατε νωρίτερα», του είπε. «Όμως εμείς πώς μπορούμε να βοηθήσουμε; Σε τι πιστεύετε ότι θα χρησίμευε το κόκκινο κουμπί μας;»

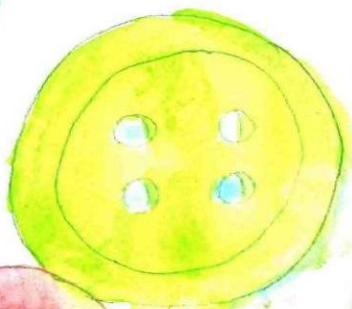
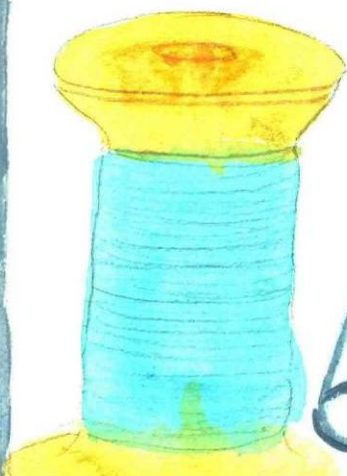
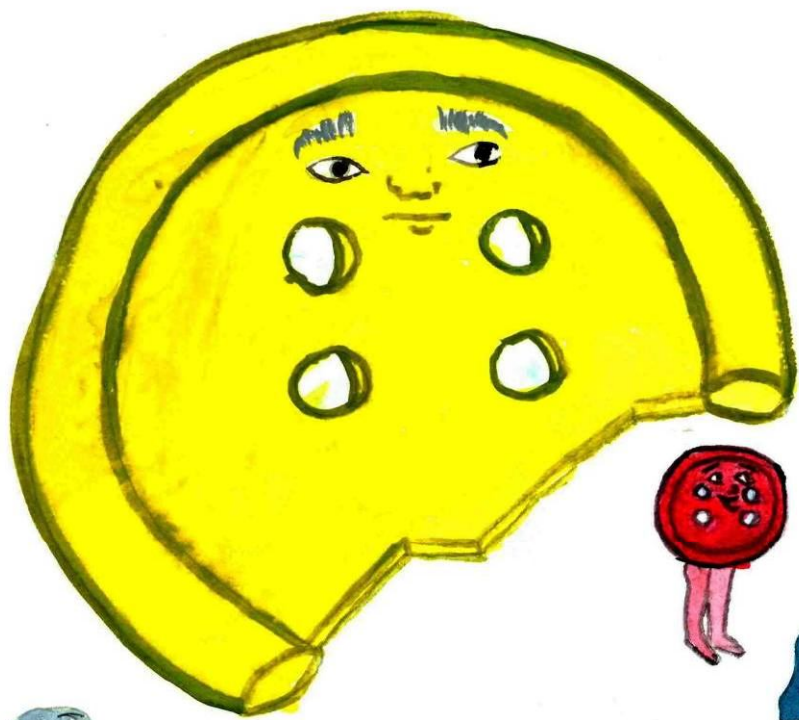
Ακούγοντας το χαρούμενο νέο το Ξύλινο κουμπί, χαμογέλασε και τους είπε:

«Η κυρία λατρεύει τα κουμπιά! Σίγουρα θα επιλέξει κάποιο από όλους εσάς για να στολίσει την πολύχρωμη θήκη που φτιάχνει. Είμαι ο πιο μεγαλόσωμος από όλους σας αλλά και ο πιο αδύναμος. Την κατάλληλη στιγμή, θα χρειαστώ τη βοήθειά σας για να πάρω στην πλάτη μου το κόκκινο κουμπί ώστε όταν ανοίξει η κυρία το συρτάρι για να διαλέξει, να το δει αμέσως! Είμαι σίγουρος πως θα ξεχωρίσει αμέσως το φωτεινό του κόκκινο χρώμα και θα το επιλέξει για να στολίσει τη θήκη με αυτό. Κι αν μην χωράτε καμιά από τις βελόνες για να περάσει από τις μικροσκοπικές του τρυπούλες, εκείνη θα βρει τρόπο για να το ράψει πάνω στη θήκη. Αρκεί να το δει!»

Σιώπησαν όλοι. Σκέφτονταν πώς θα καταφέρουν να βοηθήσουν το Ξύλινο κουμπί, έτσι γέρικο και σπασμένο που ήταν, να σταθεί όρθιο με το κόκκινο κουμπί στην πλάτη του και τους φάνταζε αδύνατο. Υστερα από λίγα λεπτά σιωπής, ακούστηκε μια βραχνή φωνή από το βάθος!

«Εγώ θα σας δώσω τη λύση», είπε.

Ήταν ένα ξεχασμένο από καιρό, μικρό σωτηνάριο με κόλλα! Γύρισαν όλοι τους ξαφνιασμένοι και την κοίταξαν. Εκείνη, συνέχισε να τους μιλάει με ενθουσιασμό.

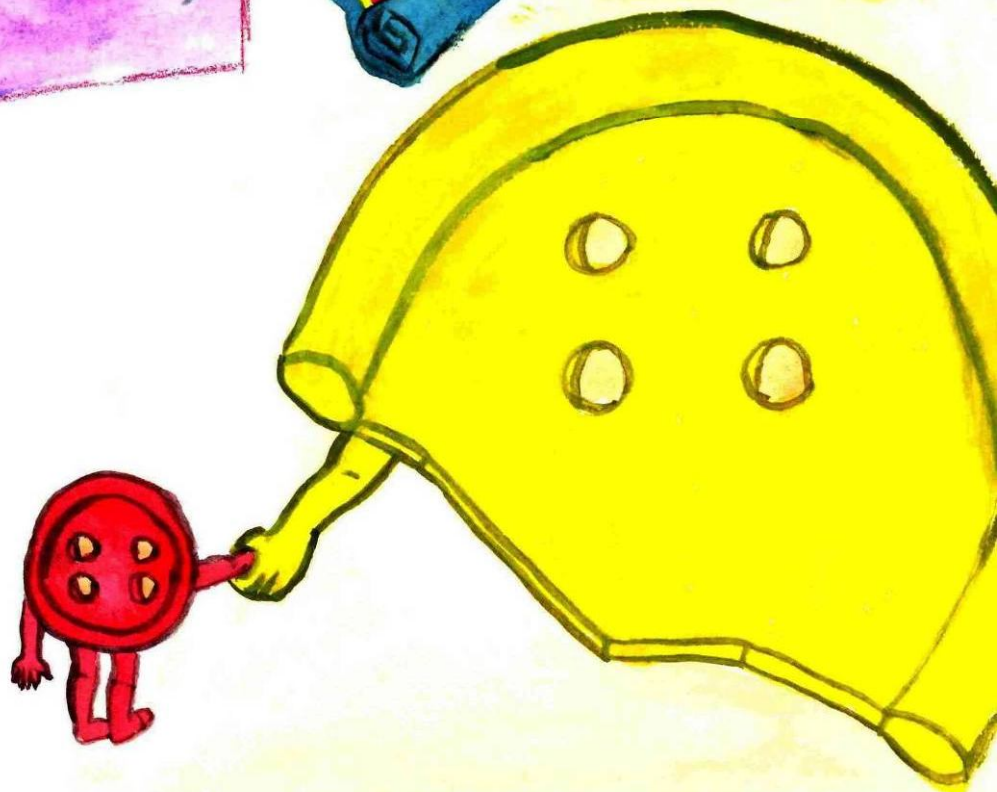

«Είμαι καιρό εδώ μέσα και το καπάκι έχει κολλήσει πάνω στο στόμιο πολύ δυνατά. Έτσι μου είναι αδύνατο να βγω έξω. Αν όμως οι βελόνες μπορέσουν να κάνουν μια τρύπα πάνω στο σωληνάριο, θα καταφέρω να βγω! Θα κυλήσω ανάμεσα στα δύο σπασμένα μέλη του ξύλινου κουμπιού, θα βοηθήσουν μετά τα καρούλια σπρώχνοντας με δύναμη τις δύο σπασμένες πλευρές του και θα κολλήσει! Είμαι δυνατή κόλλα! Το αποτέλεσμα σίγουρα θα είναι καλό! Έτσι θα έχει μετά τη δύναμη το ξύλινο κουμπί, να κρατήσει στην πλάτη του τον μικρό μας φίλο για όση ώρα κι αν χρειαστεί! Τι λέτε; Συμφωνείτε μαζί μου;»

Με μιας όλοι ενθουσιασμένοι με το σχέδιο της κόλλας, χειροκροτούσαν και γελούσαν χαρούμενοι! Και το ξύλινο κουμπί χαρούμενο, συμφώνησε. Ένωσε και μια κρυφή χαρά στη σκέψη πως θα μπορούσε να γίνει ξανά όπως ήταν, ένα δυνατό και κανονικό κουμπί. Όμως είχε προτεραιότητα η απελευθέρωση του μικρού του φίλου και κράτησε τον ενθουσιασμό του για τον ίδιο μέσα του.

Κανείς δεν είχε όρεξη να κοιμηθεί εκείνο το βράδυ. Συμφώνησαν όλοι μαζί κι αμέσως ξεκίνησαν οι εργασίες!

Στην αρχή, μπήκαν μπροστά οι λεπτές βελόνες ώστε να τρυπήσει πιο εύκολα το σωληνάριο, τα καρούλια έπαιρναν φόρα και χτυπούσαν ρυθμικά τις κεφαλές από τις βελόνες.

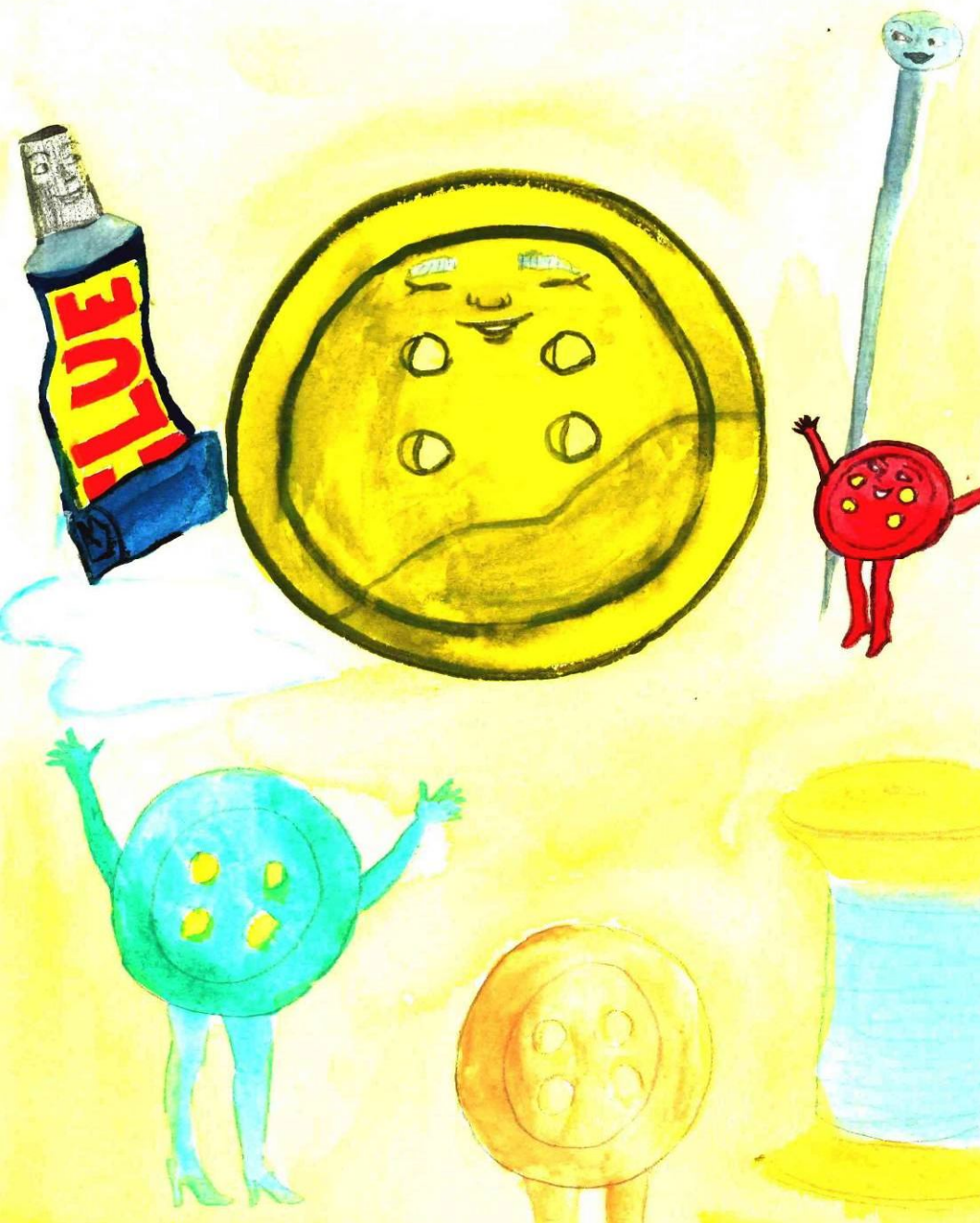
Όταν έγινε η πρώτη μικρή ρωγμή στο σωληνάριο, σειρά πήρανε οι μεγαλύτερες βελόνες, ώσπου μετά από λίγη ώρα η κόλλα κύλησε έξω σαν ποταμάκι! Το πρώτο μέρος του σχεδίου είχε πετύχει!

Γρήγορα-γρήγορα πριν προλάβει να πήξει η κόλλα, έκαναν όλοι χώρο στο ξύλινο κουμπί να πησιιάσει. Παρέα και πάντα δίπλα του, κρατώντας του σφιχτά το χέρι, πησιιάζε και το κόκκινο κουμπί, ενθουσιασμένο καθώς ήταν που όλη αυτή η προσπάθεια γινόταν για εκείνο.

Οι βελόνες κουβαλούσαν την απαραίτητη ποσότητα κόλλας και την τοποθετούσαν ανάμεσα στα σπασμένα μέλη του ξύλινου κουμπιού κι όταν πια κουβάλησαν όση χρειαζόταν, τότε πήραν θέση τα καρούλια! Έσπρωχναν από αριστερά, έσπρωχναν από δεξιά κι άλλαζαν κάθε λίγο βάρδιες γιατί ήταν δύσκολη δουλειά και απαιτούσε δύναμη και αντοχή! Αυτό κράτησε όλη τη νύχτα. Κάποιοι είχαν αποκοιμηθεί, ακόμη και το κόκκινο κουμπί κοιμήθηκε με ένα χαμόγελο ζωγραφισμένο στα χείλη του. Σίγουρα ονειρευόταν!

Και ξαφνικά, λίγο πριν ξημερώσει, ακούστηκε μια χαρούμενη φωνή που ξύπνησε τους πάντες: «Επιτέλους! Το ξύλινο κουμπί κόλλησε! Πέτυχε το σχέδιο!».

Πετάχτηκε το κόκκινο κουμπί καθώς όλοι χειροκροτούσαν χαρούμενοι, έτρεξε κι αγκάλιασε τον φίλο του που ήταν πια ολόκληρος και δυνατός! Ένα καινούργιο, κανονικό κουμπί!

Τη χαρά και τον ενθουσιασμό τους διέκοψαν τα βήματα της κυρίας, η οποία γρήγορα προς το συρτάρι! «Μα πώς; Τόσο πρῶι ξύπνησε η κυρία;», αναρωτήθηκε το ξύλινο κουμπί κι ὄλοι ἔμειναν βουβοί στις θέσεις τους. Πού να ξέρουν ὅτι κι εκείνη είχε ξενυχτήσει γλιέκοντας τη θήκη για τη φωτογραφική μηχανή και τώρα δεν της είχε μείνει παρά μόνο να στολίσει τη θήκη με ἓνα ὄμορφο, ξεχωριστό κουμπί. Καθώς η κυρία άνοιγε το συρτάρι, ὄλοι αναστέναξαν από την αγωνία τους. Ὅμως, ὠ τι τύχη! Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, χτύπησε το τηλέφωνο του σπιτιού και η κυρία ἔτρεξε να απαντήσει. Ἐτσι είχαν τον χρόνο να τρέξουν τα καρούλια, να φτιάξουν μια εξέδρα ὄπου πάνω τους, με τη βοήθεια από τις κλωστές και τις βελόνες σκαρφάηωσε το ξύλινο κουμπί ἔχοντας στην γλιάτη του το μικρό μας κόκκινο κουμπάκι.

Ὅταν γρήγορα η κυρία ξανά προς το συρτάρι, ὄλα ἦταν ἔτοιμα, λίγη τύχη τώρα πια χρειάζονταν. Περιμέναν ὄλοι με κομμένη την ανάσα.

Η κυρία ἔκλιηκτη ἔπιασε στα χέρια της το ξύλινο κουμπί και η κούρασή της από το ξενύχτι δεν τη βοηθούσε να θυμηθεί, πότε άραγε το είχε κολήησει. «Κάποια στιγμή θα το κολήησα, αλλά τώρα πού να θυμάμαι...», σκέφτηκε. Αναρωτιόταν αλλά ἦταν τόση η χαρά της πού θα στόλιζε ξανά τη σάκα με το αγαπημένο κουμπί του γιου της πού δεν κράτησε για πολύ ὁ προβληματισμός της.

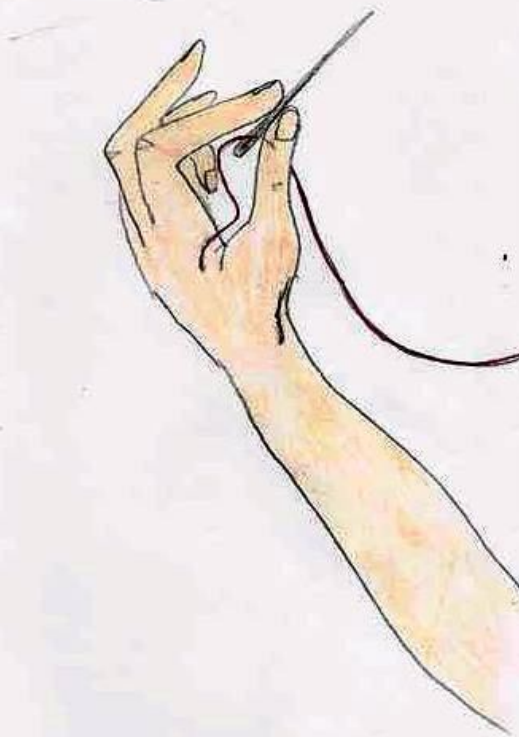
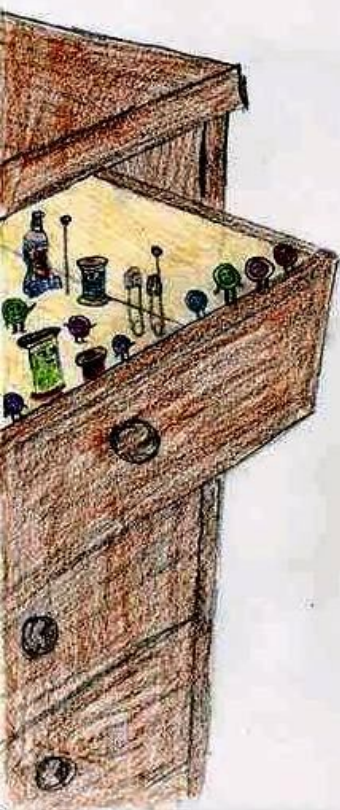

Κι εκείνο το κατακόκκινο μικρούλι κουμπί, μικρό όσο το κουκούτσι ενός κερασιού, το κράτησε στο χέρι της και σκέφτηκε: «Τι όμορφο κουμπάκι, είναι τόσο ιδιαίτερο!».

Διάλεξε βιαστικά βελόνες και κλωστές και ξεκίνησε να τα ράβει.

Όταν πήρε τα κουμπάκια και τις βελόνες από το συρτάρι, αφηρημένη το άφησε ανοιχτό και τα υπόλοιπα κουμπάκια ανέβηκαν στη ράχη του συρταριού. Χαρούμενα έβλεπαν την κυρία να ράβει το μικρό κόκκινο κουμπάκι στην καινούρια θήκη για τη φωτογραφική μηχανή και το μεγάλο ξύλινο κουμπί να ξαναπαίρνει τη θέση του πάνω στη σχολική σάκα του γιου της. Δεν θα την αποχωριζόταν ούτε και στη φοιτητική του ζωή και μέσα της θα φύλαγε την καινούρια του θήκη και όλα τα άλλα αγαπημένα του μικροπράγματα για να αρχίσουν όλοι μαζί νέα καινούρια ταξίδια ανακάλυψης.

Στο συρτάρι εκείνη την ημέρα έγινε μεγάλη γιορτή. Όλοι τους πια μετά από αυτή την εμπειρία, ήταν περισσότερο δεμένοι κι αγαπημένοι.

Και το ταξίδι μόλις ξεκινούσε!
Ένα νέο ταξίδι για το ξύλινο κουμπί αλλά αυτή τη φορά συντροφιά με τον καλύτερό του φίλο.
Ένα ταξίδι όνειρο για το μικρό κόκκινο κουμπί που επιτέλους γινόταν αληθινό!

ΤΕΛΟΣ

Ένα μεγάλο ευχαριστώ στους φίλους μου:
Χαρά Βαρσαμά, η οποία πρώτη διάβασε το
παραμύθι αυτό, αμέσως μετά με κοίταξε με ένα
τεράστιο χαμόγελο και με ενθάρρυνε να φροντίσω
να "πετάξει" και **Σταύρο Κατσοπρινάκη**, ο οποίος
και είναι ο νονός του παραμυθιού!

Η Σοφία Σαριδάκη γεννήθηκε
το 1992 στο Ηράκλειο της Κρήτης
όπου και μεγάλωσε.
Σπουδάζει Ισπανική Φιλολογία
στο Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο
Αθηνών και στο
Πανεπιστήμιο της Γκίδα (Ισπανία).
Μιλάει 4 ξένες γλώσσες.
Ξεκίνησε να ζωγραφίζει στην
ηλικία των τεσσάρων
παρακολουθώντας
την ξαδέλφη της.
Στο μέλλον θέλει να
ασχοληθεί με
τη μετάφραση - διερμηνεία.

Η ιδέα για τις **Εκδόσεις Σαΐτα** ξεπήδησε τον Ιούλιο του 2012 με πρωταρχικό σκοπό τη δημιουργία ενός χώρου όπου τα έργα νέων συγγραφέων θα συνομιλούν άμεσα, δωρεάν και ελεύθερα με το αναγνωστικό κοινό.

Μακριά από το κέρδος, την εκμετάλλευση και την εμπορευματοποίηση της πνευματικής ιδιοκτησίας, οι Εκδόσεις Σαΐτα επιδιώκουν να επαναπροσδιορίσουν τις σχέσεις Εκδότη-Συγγραφέα-Αναγνώστη, καλλιεργώντας τον πραγματικό διάλογο, την αλληλεπίδραση και την ουσιαστική επικοινωνία του έργου με τον αναγνώστη δίχως προϋποθέσεις και περιορισμούς.

Ο ισχυρός άνεμος της **αγάπης** για το βιβλίο,
το γλυκό αεράκι της **δημιουργικότητας**,
ο ζέφυρος της **καινοτομίας**,
ο σιρόκος της **φαντασίας**,
ο λεβάντες της **επιμονής**,
ο γραίγος του **οράματος**,
καθοδηγούν τη σαΐτα των Εκδόσεών μας.

Σας καλούμε λοιπόν να αφήσετε τα βιβλία να πετάξουν ελεύθερα!

«Μια φορά κι έναν καιρό,
ήταν ένα κουμπί,
κόκκινο κουμπί,
μικρό όσο το κουκούτσι
ενός κερασιού.
Κι είχε ένα όνειρο...
ένα μεγάλο όνειρο...»

ISBN: 978-618-5040-53-6